

ΑΠΟ ΤΑ "ΜΕΓΑΛΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ"

ΑΙΓΑΙΤΑΝ

Στὸ σπίτι ἐδῶ τὸ ἔξοχικὸ καὶ τὸ λησμονημένο
 ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ξανθὲς κοιλάδες καὶ τὸν λόφους,
 μὲς στὰ βαθιὰ μεσάνυχτα, προψὲς ποὺ ξαγρυπνοῦσα
 κι εἶχα βαριὰ τὴ σκέψη μου καὶ τὴν καρδιὰ ὅλη θλίψη,
 μιᾶς σύριγγας δ σιγαλὸς καὶ θεῖος σκοπὸς ἔχυθη
 στὴν κάμαρά μου κι ἔψαχνα νᾶθρω ἀπὸ ποῦθ' ἐρχότουν.
 "Οταν, στὸ μαῦρο τοῦ ντζακιοῦ τὸ μάρμαρον ἐπάνω
 τὸ πυρρηναῖκο, ἔνα μικρὸν ἀντίκρυσα Αἴγιπτανα.
 Στὸ βάθρο του, τὴ γύμνια του τὴ μακαρία εἶχε ρίζει
 ἀνάμελα. Στὰ γόνατα τὰ στιβαρὰ ἄκκουμποῦσαν
 ζυγιαστικὰ τὰ χέρια του τὰ νευρικά, ποῦ ἐκράτααν
 τὸ ἀρχέγονο δργανό· κι ἐκεῖ γυρμένος ἐφυσοῦσε,
 φουσκώνοντας τὰ μάγουλα, μὲ τὰ παχιά του χεῖλα.

Χαῖρε, καλέ μου σύντροφε! Μιὰ μέρα στῆς Ἀθήνας
 κάποιον παλιὸ δρομάκο της σ' ἀγόρασα κι ἐνάντια
 στὴ θέλησή σου, ἐδῶ μακριὰ σ' ἔφερ' ἀπὸ τὴ γῆ σου,
 δποῦ μᾶς ἔδωκε τὸ φῶς, τὸ μέτρο καὶ τὴ χάρη.
 Καὶ τώρα φανερώνεσαι σὰν τὸ μεγάλο θάμα
 τῆς Ἰδικῆς μου τῆς ἐρμιᾶς. Πόσων χιλιάδων χρόνων
 μοῦ φέρνεις τοὺς ἀντίλαλους! Ἐσένα δὲ σ' ἀγγίξαν
 πόλεμοι, ἀγῶνες, συμφορές, καταστροφές κι ἰδέες
 δποῦν ἀπ' ὅλα τὰ κακὰ τοῦ κόσμου τὸ πιὸ δλέθριο.
 Κι ἐσένα ἡ σκέψη σου ἔμεινε χλωρὴ σὰν πρασινάδα,
 τί δπου κι ἀν εἶσαι, στρέφεται καὶ πάει νὰ ζήσει ἐκείνη
 ἀνάμεσ' ἀπὸ τὶς πηγὲς κι ἀνάμεσ' ἀπὸ τὶς βρῦσες
 δποῦ ἡ ζωὴ ἀναλλοίωτη θάναι καὶ πάντοτε ἴδια.

B'.

Κι ἡ μαγική του ἡ σύριγγα ὡς καὶ τὸ λάλο ἀηδόνι
 τὸ ξεπερνάει, γιὰ τὸ νερό, τὸ δυνατὸ στοιχεῖο,
 ὅντας ἀρχίζει καὶ σφυράει τὸν ὕμνο τὸν ἔξαίσιο

καὶ λέει μὲ κυματίσματα μελωδικὰ καὶ πλούσια
 τὸ πῶς μαζεύονται οἱ ἀτμοὶ καὶ πῶς οὐράνια νέφη
 ὑστερα γίνονται καὶ πῶς σκορπάνε καὶ σὰ μπόρα
 ἥ σὰ βροχόσταλο στὴ γῆ πέφτουν καὶ μέσα πᾶνε
 σὲ κεφαλάρια ἀθώρητα, κι ἀνήλιες νερομάνες.
 Καὶ πῶς ἀπὸ τὶς γῆνες ὑστερα πάλι φλέθες
 λαγαρισμένα βγαίνουνε καὶ τρέχουν γιὰ νὰ γίνουν
 ποτάμια μεγαλόστερνα, πελώριοι καταρράχτες,
 λίμνες ἀκύμαντες νωθρὲς καὶ σιγοφλοίσθιστα ρυάκια.
 Καὶ πῶς ἀπὸ τὸ πότισμα τὸ πολυχρόνιο, οἱ σπόροι,
 ποῦ κρύβει ἥ γὴ τριγύρ' ἀπ' τὰ νερά, φυτρώνουν τέλος
 καὶ γίνονται βαλανιδιές, ἔλατα καὶ πλατάνια
 καὶ μύρια διάφορα φυτά, στολίσματα τῆς Φύσης.
 Ἐκεῖ, ἐκεῖ ἔχει τὴν ἀρχὴ—στάλα μαζὶ καὶ σπόρος,—
 ἥ ὑπαρξῆ τῶν μικρούτσικων Θεῶν, δποῦ φανῆκαν
 τὸν πρῶτο Ἀπρίλη τῆς ζωῆς, κι ἀγάλια, σὰν πληθύναν,
 ἔχεινθηκαν καὶ γέμισαν ἀκρόθουνα καὶ κάμπους
 καὶ κατοικήσαν τὶς σπηλιές καὶ τὰ βαθύλαλ' ἄντρα
 Σάτυροι πανευφρόσυνοι καὶ δροσερὲς Ναϊάδες,
 Ἄμαδρυάδες ποθητὲς κι ἄρμονικοὶ Αἰγιπτάνες.

Γ'.

Βαθιὰ ἀγαπνιὰ παίρνει ὁ μικρὸς Θεὸς καὶ σὲ λιγάκι
 στὴν ἀκριβή του σύριγγα ἔαναρχινάει καὶ λέει :

Ξέρω πῶς εἴμ' ἐγὼ ὁ καρπὸς τῆς νύφης Κρινοθόης
 ποῦ μὲ τὸν Πᾶνα μ' ἔπιασε μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι.
 Εἴτανε Μάγες κι ἥ Ἀρκαδία, θαρρεῖς, βαλαντωμένη
 ὅλη ἔμοιαζε ἀπ' τὸν ἔρωτα κι ἀπὸ τὸ λαῦρον πόθο.
 Δάσος στὸ δάσος ἔστελνε ψιθυρισμοὺς ἀγάπης·
 τὰ κρύα νερά μουρμούριζαν μολπὲς ἀνάμεσό τους
 ἀπὸ πλαγιὰ σ' ἄλλη πλαγιά, βοσκὸς τὴ βοσκοποῦλα
 καλοῦσε κι ἀποκρίνονταν στὸ κάλεσμα ἥ Ὁρεάδα
 κι ἥ βοσκοποῦλα Σεληνό, δίχως νὰ ξέρει, ἐφίλει.
 Κι οἱ μῆνες σὰν ἐπέρασαν κι οἱ μέρες οἱ δρισμένες,
 βιζασταρούδια γέμισαν τῆς Ἀρκαδίας οἱ στάνες,
 ποῦ εἶχαν σημάδια ἔωτικά, — νουρὲς καὶ πόδια τράγων ! —
 Τὴν ἔδια νύχτα γέννησε κι ἐμένα ἥ Κρινοθόη.

Κι οἱ Ἀρκαδικοί, οἱ πρᾶοι βισκοὶ στὸν Πᾶνα δεηθῆκαν
καὶ τοῦ εἶπαν εὐλαβητικά:

— Προστάτη μας, Θεέ μας,
σ' Ἐσένα τὴν ἀνέλπιστη χάρῃ χρωστοῦμ' ἔτούτη :
νὰ συγγενέψουμ' οἱ θυητοὶ μὲ τὴν ψηλὴ γενιά Σου!

Καὶ γάλα πρωτοάρμεχτο σὲ λαξευτὰ σκουτέλια
ξεκίνησαν καὶ πρόσφεραν παρθένες στὸ βωμό του,
γιὰ νὰ εὐδοκήσει διὸ μέγας Πᾶν, τὴν ἄνοιξη ποῦ θάρθει,
νὰ δευτερώσει τὸ χρυσό, τὸ ἐρωτικό του θάμα
κι ὅπως στὶς ἄλλες καὶ σ' αὐτὲς τοῦ Ἀποιλομάη μιὰ νύχτα,
νὰ κάνει οἱ ἀπαλοστρόγγυλες κοιλιές τους νὰ φουσκώσουν
καὶ νὰ σαλέψουν μέσα τους καρδοῦλες—Σεληνίσκοι.
Καὶ γύρῳ ἀντιλαλούσανε μύριες τερπνὲς φλογέρες
ποῦ μὲ τὰ κουδουνίσματα σμιγόντανε, κι ἀνάρια
τὶς ἐπωδὲς ἐμόρφωναν τὰ γιδοπροθατάκια,
φωνάζοντας : μπέ, μπέ ! κι ἦ Ἡχώ: μπέ, μπέ ! ξαναπαντῶντας.

Δ'.

“Ἄχ, κι ἡρῷος ἡ μέρα ποῦ ἄνοιξε μπρός μου ἡ συνείδησή μου
σὰν παραθύρι φυλακῆς. Μὰ στὸ θεσπέσιο θέαμα
τῆς Φύσης, δὲν εὑρέθηκα σὰν ξένος. Στὴν ψυχή μου
ζωὲς περίσσιες σκίρτησαν ποῦ στῶν χρόνων τὰ βάθη
ξανάζησα πότε στὴ γὴ χωμένος σὰ σκουλήκι,
πότε στὴν Πλάσιη σὰ μικρὸ κι εὐλογημένο ζοῦδι
καὶ πότε σὰν πετούμενο πούλι μὲς στὸν αἰθέρα.
Καὶ τὴ γλυκιὰ ἀνταπόκριση, ποῦχα γιὰ λίγο πάψει,
στήνω καὶ πάλι μὲ κρυφὰ καὶ φανερὰ στοιχεῖα,
δύονται τὸ ἀντιθέσιμα καὶ τὸ καθρέφτισμά τους.
Τί ἐγὼ εἴμαι διὸ τόνος διὸ φαιδρὸς στῆς ζωῆς τὴ συμφωνία.
Ἐγὼ εἴμαι τὸ συμπέρασμα τοῦ κόσμου τῆς σοφίας.
Ἐγὼ εἴμαι ἡ μεγάλη ἐπιστροφή, ποῦ νοσταλγεῖ τὸ πνεῦμα,
δύντας ἡ περιπλάνεση τὸ κουράπει, ποῦ κάνει
σὲ δυσκολοταξίδευτους γιαλούς κι ἀλαργεμένους.
Τὴ φαντασία τῶν ποιητῶν ποῦ προτιμάει νὰ τρέχει
μέσα σὲ λόγγους γοερούς, ἐγὼ τὴ σταματάω
καὶ σὲ τριανταφυλλόκηπους τὴν πάω χωρὶς νὰ ξέρει,
καὶ σὰ λουστεῖ μὲς σ' εὐωδιὲς μεθυστικὲς καὶ πλᾶνες,

ηρεμη γίνεται, ἀπαλή, τερπνή καὶ παιχνιδιάρα.

Ἐτσι τὴ Μοῦσα δόδγησα κάποτε τοῦ Θεοκρίτου

νὰ ψάλει τὰ βουκολικὰ τραγούδια του τὰ αἰώνια.

Ἐγὼ εἴμαι ἡ αἰτία ποῦ οἱ Ἐκλογὲς τοῦ Βιργιλίου ἀνιηχῆσαν

στὴ γλῶσσα τὴ Λατινική. Σὰ χάδι, ἐγὼ κατόπι,

στοῦ Ἀντρὲ Σενιὲ τὸ μέτωπο στάθηκα καὶ πιὸ πέρα

πῆγα κι ἀγκάλιασα τὸν Κήτες, τὸ λάτρη τῆς Ἑλλάδας.

Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

A.

Μὲ τὸν κισποὺς εἶχαν ντυθεῖ τὰ φουντωτὰ πλατάνια

καὶ τὶς σκιές τους ἔριχναν μὲν μιὰ στοργὴ περίσσια

πάνω ἀπ’ τῆς λίμνης τὰ νερὰ ποῦ δὲ Νάρκισσος δὲ ἡμίθεος

ἔρχιτον μὲς σὲ μυστικὲς καὶ σὲ γαλήνιες ὁρες

τὰ κάλλη του τὰ δλόλαμπρα νὰ καθρεφτίσει ἀκέρια

κι ἐκεῖ σκυφτὸς νὰ ἔρωτευτεῖ τὸν ἴδιον ἑαυτό του.

Τὰ πιὸ ἄλικα λουλούδια τους ἀνοιοῦν οἱ φοδοδάφνες·

οἱ καλαμιές μιὰ δέηση θαρρεῖς πῶς ἔχουν τώρα,

ποῦ οἱ πεταλοῦδες οἱ ἀγαθὲς μαζεύονται ἀπ’ ἀλάργα,

τὸν ἔρχομὸ τοῦ ὑπέρκαλου νὰ προμηγνύσουν γύρα.

Κι ἥρθ’ δὲ Θεός δὲ μέροτατος. Στὰ δλόσγουρα μαλλιά του

στεφάνι ἀπὸ ἀγριόροδα φοράει, κι ὀνειρεμένα

τὰ μάτια του εἶνε τᾶστρινα. Στὰ κόκκινά του χείλη

μιὰ πεταλοῦδα πέταξε καὶ λίγη ὁρα ἐστάθη

σὰν πῶς ἐπάνω ἀπὸ μικρό, μισάνοιχτο μπουμπούκι.

Τὴ γνώριμή του ἀκρολιμιὰ μὲν ἔρωτικὴ λαχτάρα

ἀναθωρεῖ καὶ στεναγμὸς σὰν εὐωδιὰ ξεφεύγει

ἀπὸ τὸ οὐράνιο στόμα του. Κι εὐθὺς ἀνανογιέται

τὶς περασμένες του χαρές, τὰ περασμένα σύγκρυα,

ποῦ ἡ ἀγάπη του ἡ ἀμολόγητη συχνὰ τοῦχει χαρίσει

γιὰ τὸ πανώριο του κορμί, τὸ ἀρμονικά του μέλη.

Κι ἡ λίμνη σὰ νὰ μάντεψε καὶ τὰ νερά της κάνει

ἀκίνητα καὶ διάφανα, παραμυθιοῦ καθρέφτη.

Ο Νάρκισσος ἐρωτικὰ σκίθει τὴν ἔνθη εἰδή του κι ἀναθωρεῖ τὰ κάλλη του. Ἀπὸ τὴν αἰδωσύνη τὰ ἐφεβεικά του μάγουλα βάφονται μὲν ἔνα χρῶμα, ποῦ ἔχει τὸ ἀκροούρανο ἡ Αὐγὴ στὴν Πλάση δύντας προθάλλει. Μὰ εἶνε τὸ πάθος του σφοδρό, νικάει κάθ' αἴστημ' ἄλλο. Καὶ ξαναρίχνει ἀχόρταγα τὰ βλέμματά του κάτου, γιὰ νὰ θαμάσει καὶ νὰ ἰδεῖ τὸ ἀσύγκριτο δραμά του. Καὶ βλέπει...καὶ τὴν ἡδονὴ στάλα στὴ στάλα νοιώθει νὰ κατεβαίνει στοῦ εἶναι του τὰ βάθη, ἀναθωρῶντας τοὺς ὕμους του τοὺς λαξευτούς, τὸ ἀγαλματένιο ἀστῆθι, τὴ λυγερὴ τὴ μέση του. Κι ἀπλώνοντας τὰ χέρια, μὲ λόγια, τὴν εἰκόνα του, γεμάτα τρυφεράδα, γεμάτα ἀγάπη φλογερή, τὴν προσκαλεῖ γιὰ νᾶρθει μαζύ του τώρα νὰ σμιχτεῖ σ' ἐρωτικὸ μεθύσι.

B'.

Νύφες, ναϊάδες ποθητὲς ποῦ τὸν εἶχαν ξανοίξει νὰ κατεβαίνει ἀπ' τὴν πλαγιὰ κι εἶχανε τὸ σκοπό του μαντέψει, ξεκινήσανε καὶ πίσω του συρθῆκαν σὰ λιμπελούλες ἀπ' τὸ φῶς μὲς σὲ νυχτὸς σκοτάδι. Κι εἴτε ἀπὸ πλήθιες καλαμιές κι εἴτε ἀπὸ ροδοδάφνες ἀνάμεσα κρυφοκοιτοῦν τὰ κάλλη τοῦ Ναρκίσσου, δλες ποθοῦν νὰ τὸν χαροῦν, δλες νὰ τοῦ φιλήσουν, ἔνα πρὸς ἔνα, τὰ γυμνά, τὰ λατρεμένα μέλη κι ἐπάνω του τὸν πόθο τους τὸν ἀσθυστο νὰ σεύσουν Μὰ ὁ θεῖος ὁ ἐφεβος βαθιὰ-βαθιὰ παραδομένος στὴ μακαρία του ἀπόλαψη, πίσω του δὲν προσέχει τὶς ξωτικὲς τὶς δμοδφιὲς νὰ ἰδεῖ πῶς ὑποφέρουν καὶ πῶς πονοῦν γιὰ χάρη του καὶ πῶς ποθοπλαντάζουν, ἄλλες χάμου τὰ προύμιτα πεσμένες κι ἄλλες πάλι κουλουριασμένες, δείχνοντας τὶς στρογγυλὲς κι ἔξαίσιες καμπύλες τῶν διλόγυμνων κι διλόλευκων μελῶν τους. Καὶ μιὰ ναϊάδα δὲ βαστάει καὶ μέσα στὴν παλάμη τὴν ἀπαλὴ φυσάει φιλιὰ καὶ τοῦ τὰ στέλνει, κι ἄλλη μαζεύει δνειρολούλουνδα νὰ τὸν ἀνθοθολήσει... Καὶ μι' ἄλλη λιγνοκάπουλη καὶ πιὸ τρελή, τὰ ὠραῖα, τὰ δρθὰ βυζιά της μὲ τὰ δυὸ τὰ χέρια της φουχτώνει καὶ τοῦ φωνάζει :

— Νάρκισσε περήφανε, κακοῦργε,
έλα καρπούς, έλα χυμούς, έλα δροσάται φρούται
νὰ δρέψεις ἀπ' τὸ ἀπάρθενο περθόλι τῆς ἀγάπης.

Γ'.

Ο Νάρκισσος τὸ σάστισμα δαμάζει καὶ γυρνῶντας
πίσω τὴν ὕδρια κεφαλή, μὲ ταιριαστὴ γαλήνη
στὸ πλῆθος ὅλο τῶν γυμνῶν κι ὁραίων πλασμάτων λέγει :

— Νύφες τοῦ δάσους, τῶν πηγῶν κι ἐσεῖς δροσάτες κόρες,
ποῦ τῶν νερῶν εἶστε οἱ ψυχές οἵ νερές καὶ τῶν δεντρῶνε,
κι οἱ στεναγμοὶ σας εἰν' οἱ θρόοι, τὰ γέλια σας οἱ φλοῖσθοι,
τὰ δυνατά σας θέλγητρα κι ἡ ξωτικὴ δμορφιά σας
ξέρω πᾶς εἰν' ἐσώτατοι ρυθμοὶ τῆς ἄγιας Φύσης.
Καὶ ξέρω ἀκόμα πᾶς κανεὶς θνητὸς ἢ θεὸς ἢ ήμίθεος,
ποῦ κατοικεῖ τὶς κορυφὲς τοῦ Ὄλυμπου μὲ τὸ Δία,
ἢ καὶ τῶν ἄλλων τῶν βουνῶν τὰ βαθούλα τὰ σπήλαια,
ποῦ ὅρίζει ὁ Πᾶν ὁ αἰώνιος κι εἴτε τὶς λόχμες, τ' ἄλση,
τοὺς ἀμπελῶνες τοὺς χλωροὺς καὶ τὰ ξανθὰ χωράφια
κι αὐτὲς τὶς πολυστέναχτες ἀκόμα πολιτεῖς,
δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀντισταθεῖ στοὺς μυστικούς σας πόθους
κι ὅποιον κι ἀν μελετήσετε κι ὅποιον κι ἀν λιμπιστῆτε,
γίνεται σκλάδος σας μεμιᾶς καὶ λυώνει στὸ φιλί σας.
Ομως ἐμένα ἡ μοῖρα μου μοῦ ὅρισε μι' ἄλλη ἀγάπη,
ποῦ γλῶσσα δὲν τὴν ἔξηγει καὶ λόγια δὲν τὴν λένε.
Κι οὕτε κι ἡ ἴδια ἡ θέαινα τοῦ Ἐρωτα ἡ μιτέρα,
ποῦ χαραγμένη ἡ εἰκόνα της καὶ τὸνομά της εἶνε
μὲς στὴν ψυχή μου, κι οὕτ' αὐτὸς ὁ δλύμπιος Γανυμήδης
δὲ θάχαν τέτοια δύναμη μ' ἐμὲ ν' ἀγαπηθοῦνε.
Γιατὶ εἰμ' ἔγὼ τὸ σύμβολο τὸ μέγα τῶν ἀνθρώπων
τῶν ἐκλεχτῶν ποῦ μένουνε στὸν κόσμο τοῦτο μόνοι,
εἴτ' ἀπ' ἐνάντια βούληση κι εἴτε κι ἀπὸ δικῆ τους
καὶ τρόπους νὰ καταφρονοῦν τὸν ἔρωτα τοὺς δείχνω
ποῦ ἄλλοι κερνοῦν, καὶ ποῦ πικρία στὸ βάθος πάντ' ἀφίνει.

Δ'.

Εἶπε κι ὅρμησ' ὁ Ἐφηβος, περήφανος κι ὁραῖος

μέσ' ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν νυφῶν, ποῦ στέναζαν τριγύρα,
καὶ πέρος ἀπ' τὰ δασόδεντρα, σὰ μιὰ σαῖτα ἔχάθη,
ὅπου κέρι πιδέξιου τοξότη ρίχνει ἀλάργα.

Καὶ κάτι γέλοια ἀντήχησαν ψηλὰ ἀπὸ τὰ πλατάνια
δλόχαρα κι ἀγγιχτικά. Τί οἱ σάτυροι κι οἱ φαῦνοι,
ποῦ ἀπ' τὸ πουρὸν κυνήγαγαν τὶς ἄμυναλες νεράϊδες
κι αὐτὲς τὰ παρακάλια τους δὲν ἥθελαν ν' ἀκούσουν,
εἶχαν κρυφτεῖ μὲς στὶς πυκνὲς τὶς κλάρες τῶν πλατάνων
κι εἶχανε ἵδει τ' ἀστόχαστα, χαζὰ καμώματά τους.
Καὶ τώρα τὰ κεφάλια τους ἀπὸ ψηλὰ προβάλλουν
καὶ τὸν φωνάζουν :

— Δύνστροπες ἐσεῖς καὶ πεισματάρες !

Ἐτσι λοιπόν ; Τὸν ἔρωτα καταφρονᾶτε πάντα
τῶν ἔραστῶν σας τῶν πιστῶν καὶ σὰν κοπάδι πάτε
ξοπίσω ἀπὸ ἔναν ἄχρηστο Θεὸν καὶ καυχησιάρη ;
Τάχα μᾶς λείπει τίποτε ; Καὶ τάχα φημισμένοι
σ' ὅλη τὴ γῆ δὲν εἴμαστε γιὰ φιλιὰ καὶ γιὰ χάδια ;
Καὶ τάχα τόσες θέαινες ἀπὸ τὸν "Ολυμπό τους
καὶ τόσες δμορφόζωνες θνητὲς κρινοκυράδες
δὲν ἥρθανε ἑπίτηδες στ' ἄντρα μας νὰ μᾶς βροῦνε,
τὴν τέχνη τῆς ἀγάπης μας νὰ νοιώσουν καὶ νὰ μάθουν ;
Εἰπαν· κι ἀπ' τὰ θεώρατα τὰ δέντρα κατεβαίνουν,
ἐνῶ τὸ σούρουπο πυκνὸν πέφτει γιὰ νὰ τυλίξει,
σὰ μεταξένιο σκέπασμα, τὸν τόπο αὐτόν, ποῦ μύριες
κόρες τῶν δέντρων, τῶν νερῶν, γιὰ χάρη τοῦ Ναρκίσσουν,
στῶν φαύνων καὶ τῶν σάτυρων ἔγύραν τὶς ἀγκάλες.

Σ. ΣΚΙΤΗΣ